

Запросити Надію Григорівну побувати на сто-
рінках нашої газети ми вирішили після про-
фесійного свята бібліотекарів, під час якого вона
читала неперевершену авторську поезію. Захотіло-
ся ближче познайомитися і поспілкуватися з цією
талановитою людиною, яка все життя поєднала із
книгами, творчістю, читачами. Натхненна, ерудо-
вана, духовно багата, залюблена у свою справу, по-
ліський край і людей, які живуть поруч, — такою є
героїня нашої сьогоднішньої публікації. Детально ж
про її долю ви дізнаєтеся, дорогі читачі, із оповіді,
яку ми записали особисто від Надії РАБЕЦЬ.

Я, Рабець Надія Гри-
горівна, народилася 22
травня 1957 року в селі
Будки-Сновидовицькі
в родині залізничників.
Батьки були сиротами,
обоє працювали по змі-
нах, дитсадків тоді не
було, тому всі на вулиці
були нам з сестрою На-
талею і за батьків, і за
дідусів-бабусь — нас го-
дували, нас доглядали. В
7 років пішла до школи.
Першою вчителькою була
Л. П. Пишевська, а потім
навчала Д. Р. Петруля.
До сьогодні вони для мене
найкращі з найкращих пе-
дагогів, а ще А. Й. Шмат

Натхненна, духовно багата, залюблена у свою справу

та М. А. Серета — вчителі
української мови і літерату-
ри, а також зарубіжної лі-
тератури. Користуючись на-
годою, хочу їм висловити
велику повагу і побажати
міцного здоров'я та благо-
получчя. Любов до читання

співають! Фольклорний ан-
самбль «Олександрівський»
постійний учасник концер-
тів художньої самодіяльнос-
ті не тільки в навколишніх
селах, але й на сцені ра-
йонного будинку культури.
Восени, коли копають кар-

дою, сфотографувати щось
цікаве, аби взимку розгля-
дати знімки і мріяти про
нові подорожі.

Найбільша наша з чо-
ловіком любов і гордість
— наші діти і онуки. Син
Олександр з невісткою На-
талею проживають в селі
Кисоричі. Вони мають двох
дітей: доньку Валерію, ма-
мину помічницю і красуню,

яка навчається в ІІ кла-
сі, та сина Вадима, який
ходить у восьмий клас і є
правою рукою тата й діда
Антоня. Син Олександр,
як кажуть, майстер на всі
руки: оздоблює приміщен-
ня, кладе плитку і виконує

він захоплювався літературою, тому в бібліотеці брав книги для мене. А потім вже я сама брала і була, мабуть, найбільш активним читачем. Тому переді мною не стояло питання: ким бути? Звісно, тільки бібліотекарем. Після закінчення Дубнівського культосвітнього училища я кілька місяців працювала в селі Залав'я, потім в районній бібліотеці.

У 1977 році вийшла заміж за хлопця з Олександрівки — і ось нинішнього листопада виновнилося 40 років, як ми з Антоном Іллічем разом. Чоловік працював аж до пенсії в страховій компанії НАСК «Оранта», потім кілька років в страховій компанії УПСК, а ж — все життя в Олександрівській сільській бібліотеці. Зараз сюди ходять діти моїх перших читачів. Вони в захваті, коли я розповідаю, які книжки любили читати їхні тата і мами, показую малюнки, вірші, які зберігаю і які зараз дарую як сімейні реліквії, бо такого чомусь із їхніх батьків ніхто не зберіг.

У мене прекрасні сусіди, односельчани: вони кожної миті готові розділити радість і горе. Майже в кожній хаті неперевершені вишивальниці, майстри і майстрині на всі руки. Коли проводимо масові заходи в клубі і влаштуємо виставки народних умільців, клуб нагадує квітник — так гарно вишивають наші жінки. А ще як гарно вони

ми, чути такі співи, що хоч сьогодні можна брати наших артистів на фестиваль «Фольк-music». Ось такі мої односельчани: прості, щирі, привітні, роботящі і талановиті. Багато з них люблять читати. Я за стільки років вже знаю, кому які книжки подобаються — комусь «історія», комусь «про любов», комусь «про сільське життя», а хтось просить «для душі», тобто поезію. Радію, коли в бібліотеку надходять нові книги, особливо, якщо їх автори наші земляки. На мою долю випала можливість брати участь в презентації книг письменників рідного краю: Ніни Смик, Анни Волошиної, Сергія Миколиного, які проходили в районній бібліотеці. В нашій центральній книгарні мені також доводилося неодноразово виступати на різних заходах.

Щодо моїх особистих вподобань, то я люблю поезію Тараса Шевченка, Лесі Українки, Ліни Костенко, Василя Симоненка, Олександра Олеся, а також, звичайно, наших рокитнівських поетів, зокрема Віри Терещук та Анни Волошиної. Після участі в презентації двох перших збірок Анни Михайлівни я стала палкою її шанувальницею. Ще я люблю ходити в ліс. І не тільки по гриби-ягоди, а як у храм — для душі. Це знає мій старший онук Вадим, з яким ми коником їздимо в рідні гаї і діброви, щоб помилуватися приро-

робит. Варто тільки глянути, який ремонт він зробив нам, батькам, і собі на подвір'ї та біля його будинку. Невістка Наталя працює продавцем, а ще вона прекрасна господиня, турботлива мама. З ними проживає бабуся Горпина, якій виповнилося у серпні 90 років. А яка в неї пам'ять, яка вона мудра, привітна!

Донька Світлана закінчила РДГУ і працювала в Старосільському НВК: «ЗНЗ І-ІІІ ст. — ДНЗ» психологом. Тут зустріла свою долю — Миколу Ковальця. Зараз вони виховують двох синів-соколят Вадимчика і Олечка — 2 і 3 роки. Зять працює завідувачем Старосільської лікарської амбулаторії. Мені дуже приємно, що земляки шанують його не тільки, як прекрасного спеціаліста, але, як і хорошу людину. Ми всі дуже скучаємо за Світланою і онуками, і зятем, дякуємо йому, часто привозить свою родину до нас у гості. Дочка Світлана до всього любить шити, в'язати, вишивати. Свої роботи вона неодноразово презентувала на різних виставках.

Ось таке моє життя. Різне бувало: горе — коли хоронила батьків, радість — коли народжувалися діти й онуки. А зараз я прошу у Бога одного: миру в Україні і здоров'я всім нам.

Розповідь записала Валентина КИРИЛОВЕЦЬ.